Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK VŠEOBECNÉHO SÚDU (štvrtá komora)

z 21. marca 2012*

„Spoločná zahraničná a bezpečnostná politika — Reštriktívne opatrenia prijaté voči Iránskej islamskej republike s cieľom zabrániť šíreniu jadrových zbraní — Zmrazenie finančných prostriedkov — Žaloba o neplatnosť — Povinnosť odôvodnenia — Právo na obranu — Právo na účinnú súdnu ochranu — Nesprávne posúdenie — Dôkazné bremeno a jeho rozsah“

V spojených veciach T-439/10 a T-440/10,

Fulmen, so sídlom v Teheráne (Irán),

Fereydoun Mahmoudian, s bydliskom v Teheráne,

v zastúpení: A. Kronshagen, advokát,

žalobcovia,

proti

Rade Európskej únie, v zastúpení: M. Bishop a R. Liudvinaviciute-Cordeiro, splnomocnení zástupcovia,

žalovanej,

ktorú v konaní podporuje:

Európska komisia, v zastúpení: M. Konstantinidis a É. Cujo, splnomocnení zástupcovia,

vedľajší účastník konania,

ktorých predmetom je jednak návrh na zrušenie rozhodnutia Rady 2010/413/SZBP z 26. júla 2010 o reštriktívnych opatreniach voči Iránu a o zrušení spoločnej pozície 2007/140/SZBP (Ú. v. EÚ L 195, s. 39), vykonávacieho nariadenia Rady (EÚ) č. 668/2010 z 26. júla 2010, ktorým sa vykonáva článok 7 ods. 2 nariadenia (ES) č. 423/2007 o reštriktívnych opatreniach voči Iránu (Ú. v. EÚ L 195, s. 25), ako aj rozhodnutia Rady 2010/644/SZBP z 25. októbra 2010, ktorým sa mení a dopĺňa rozhodnutie 2010/413/SZBP (Ú. v. EÚ L 281, s. 81), a nariadenia Rady (EÚ) č. 961/2010 z 25. októbra 2010 o reštriktívnych opatreniach voči Iránu, ktorým sa zrušuje nariadenie (ES) č. 423/2007 (Ú. v. EÚ L 281, s. 1), v rozsahu, v akom sa tieto akty týkajú žalobcov, a jednak návrh na náhradu škody, ktorú utrpeli žalobcovia z dôvodu prijatia vyššie uvedených aktov,

* Jazyk konania: francúzština.

VŠEOBECNÝ SÚD (štvrtá komora),

v zložení: predsedníčka komory I. Pelikánová (spravodajkyňa), sudcovia K. Jürimäe a M. van der Woude,

tajomník: C. Kristensen, referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 23. novembra 2011,

vyhlásil tento

Rozsudok

Okolnosti predchádzajúce sporu

1 Žalobca vo veci T-439/10 Fulmen je iránska spoločnosť, ktorá pôsobí najmä v odvetví elektroinštalácie.

2 Žalobca vo veci T-440/10 Fereydoun Mahmoudian je majoritným akcionárom a predsedom predstavenstva spoločnosti Fulmen.

Reštriktívne opatrenia prijaté voči Iránskej islamskej republike

3 Táto vec patrí do rámca reštriktívnych opatrení zavedených s cieľom vyvinúť na Irán islamskú republiku tlak na ukončenie jadrových aktivít predstavujúcich nebezpečenstvo rozširovania a vývoja nosičov jadrových zbraní (ďalej len „šírenie jadrových zbraní“).

4 V rámci Európskej únie boli prijaté spoločná pozícia Rady 2007/140/SZBP z 27. februára 2007 o reštriktívnych opatreniach voči Iránu (Ú. v. EÚ L 61, s. 49) a nariadenie Rady (ES) č. 423/2007 z 19. apríla 2007 o reštriktívnych opatreniach voči Iránu (Ú. v. EÚ L 103, s. 1).

5 Článok 5 ods. 1 písm. b) spoločnej pozície 2007/140 stanovoval zmrazenie všetkých finančných prostriedkov a hospodárskych zdrojov určitých kategórií osôb a subjektov. Zoznam týchto osôb a subjektov sa nachádza v prílohe II spoločnej pozície 2007/140.

6 Pokiaľ ide o dotknuté právomoci Európskeho spoločenstva, článok 7 ods. 2 nariadenia č. 423/2007 stanovoval zmrazenie finančných prostriedkov osôb, subjektov a orgánov, ktoré Rada Európskej únie označila za osoby zúčastňujúce sa na šírení jadrových zbraní podľa článku 5 ods. 1 písm. b) spoločnej pozície 2007/140. Zoznam týchto osôb, subjektov a orgánov tvoril prílohu V nariadenia č. 423/2007.

7 Spoločná pozícia 2007/140 bola zrušená rozhodnutím Rady 2010/413/SZBP z 26. júla 2010 o reštriktívnych opatreniach voči Iránu.

8 Článok 20 ods. 1 rozhodnutia 2010/413 stanovuje zmrazenie finančných prostriedkov viacerých kategórií subjektov. Toto ustanovenie sa týka najmä „osôb a subjektov…, ktoré sú zapojené do [šírenia jadrových zbraní], alebo sú [s touto činnosťou] spojené alebo [ju] podporujú, alebo osôb alebo subjektov, ktoré konajú v ich mene alebo podľa ich pokynov, alebo subjektov, ktoré vlastnia alebo kontrolujú, a to aj nezákonnými prostriedkami, … ako sa uvádzajú v prílohe II“.

9 Článok 19 ods. 1 rozhodnutia 2010/413 okrem iného stanovuje obmedzenia v oblasti vstupu na územie členských štátov voči osobám uvedeným v prílohe II rozhodnutia.

10 Podľa článku 24 ods. 2 až 4 rozhodnutia 2010/413:

„2. Ak Rada rozhodne, že osoba alebo subjekt budú podliehať opatreniam uvedeným v článku 19 ods. 1 písm. b) a v článku 20 ods. 1 písm. b), príslušným spôsobom zmení a doplní prílohu II.

3. Rada oznámi svoje rozhodnutie vrátane dôvodov zaradenia do zoznamu osobe alebo subjektu [uvedeným v odseku] 2, a to buď priamo, v prípade, že je ich adresa známa, alebo prostredníctvom uverejnenia oznámenia, a poskytne tak tejto osobe alebo subjektu možnosť vyjadriť pripomienky.

4. Ak sa predložia pripomienky alebo zásadné nové dôkazy, Rada preskúma svoje rozhodnutie a príslušným spôsobom informuje osobu alebo subjekt.“

11 Zoznam prílohy II rozhodnutia 2010/413 bol nahradený novým zoznamom uvedeným v rozhodnutí Rady 2010/644/SZBP z 25. októbra 2010, ktorým sa mení a dopĺňa rozhodnutie 2010/413/SZBP (Ú. v. EÚ L 281, s. 81).

12 Nariadenie č. 423/2007 bolo zrušené nariadením Rady (EÚ) č. 961/2010 z 25. októbra 2010, o reštriktívnych opatreniach voči Iránu (Ú. v. EÚ L 281, s. 1).

13 Podľa článku 16 ods. 2 nariadenia č. 961/2010:

„Všetky finančné prostriedky a hospodárske zdroje, ktoré patria osobám, subjektom a orgánom uvedeným v prílohe VIII alebo ktoré tieto osoby, subjekty alebo orgány vlastnia, majú v držbe alebo kontrolujú, sa zmrazia. Príloha VIII zahŕňa fyzické a právnické osoby, subjekty a orgány, … ktoré boli v súlade s článkom 20 ods. 1 písm. b) rozhodnutia [2010/413] označené za osoby, subjekty alebo orgány:

a) ktoré sa podieľajú na [šírení jadrových zbraní], sú s [ním] priamo spojené alebo [ho] podporujú, alebo… ktoré sú vo vlastníctve alebo pod kontrolou takejto osoby, subjektu alebo orgánu, a to aj nezákonným spôsobom, alebo konajú v ich mene alebo na ich pokyn;

…“

14 Podľa článku 36 ods. 2 až 4 nariadenia č. 961/2010:

„2. Ak Rada rozhodne, že sa na fyzickú alebo právnickú osobu, subjekt alebo orgán vzťahujú opatrenia uvedené v článku 16 ods. 2, príslušným spôsobom zmení a doplní prílohu VIII.

3. Rada dotknutej fyzickej alebo právnickej osobe, subjektu alebo orgánu uvedeným v [odseku 2] oznámi svoje rozhodnutie vrátane dôvodov zaradenia do zoznamu, a to buď priamo, v prípade, že je ich adresa známa, alebo prostredníctvom uverejnenia oznámenia, a poskytne tak dotknutej fyzickej alebo právnickej osobe, subjektu alebo orgánu možnosť vyjadriť pripomienky.

4. V prípade, že sa predložia pripomienky alebo zásadné nové dôkazy, Rada svoje rozhodnutie preskúma a príslušným spôsobom informuje fyzickú alebo právnickú osobu, subjekt alebo orgán.“

Reštriktívne opatrenia týkajúce sa žalobcov

15 Po prijatí rozhodnutia 2010/413, ku ktorému došlo 26. júla 2010, Rada zaradila mená žalobcov do zoznamu osôb, subjektov a orgánov uvedených v tabuľke I prílohy II uvedeného rozhodnutia.

16 V dôsledku toho boli vykonávacím nariadením Rady (EÚ) č. 668/2010 z 26. júla 2010, ktorým sa vykonáva článok 7 ods. 2 nariadenia č. 423/2007 (Ú. v. EÚ L 195, s. 25), mená žalobcov zaradené do zoznamu osôb, subjektov a orgánov uvedených v tabuľke I prílohy V nariadenia č. 423/2007. Prijatie vykonávacieho nariadenia č. 668/2010 malo za následok zmrazenie finančných prostriedkov a hospodárskych zdrojov žalobcov.

17 V rozhodnutí 2010/413 Rada, pokiaľ ide o Fulmen, uviedla tieto dôvody: „Spoločnosť Fulmen sa podieľala na elektroinštalácii v zariadení Qom/Fordow [Irán] v čase, keď sa o jeho existencii ešte nevedelo“. Vo vykonávacom nariadení č. 668/2010 bola použitá táto formulácia: „Spoločnosť Fulmen sa podieľala na elektroinštalácii v zariadení v Qom/Fordow v čase, keď sa o jeho existencii ešte nevedelo“.

18 Pokiaľ ide o F. Mahmoudiana, rozhodnutie 2010/413, ako aj vykonávacie nariadenie č. 668/2010 boli odôvodnené takto: „Riaditeľ spoločnosti Fulmen“.

19 Rada informovala spoločnosť Fulmen o zaradení jej mena do zoznamu prílohy II rozhodnutia 2010/413 a do prílohy V nariadenia č. 423/2007 listom z 28. júla 2010.

20 Listami z 26. augusta a zo 14. septembra 2010 F. Mahmoudian a Fulmen požiadali Radu o prehodnotenie ich zapísania do zoznamu prílohy II rozhodnutia 2010/413 a zoznamu prílohy V nariadenia č. 423/2007. Vyzvali tiež Radu, aby im oznámila skutočnosti, z ktorých vychádzala pri prijatí reštriktívnych opatrení voči nim.

21 Na zápis žalobcov do zoznamu prílohy II rozhodnutia 2010/413 nemalo prijatie rozhodnutia 2010/644 vplyv.

22 Nariadenie č. 423/2007 bolo zrušené nariadením č. 961/2010, pričom meno Fulmen Rada uviedla v bode 13 tabuľky B prílohy VIII nariadenia č. 961/2010, zatiaľ čo F. Mahmoudian bol uvedený v bode 14 tabuľky A tej istej prílohy. V dôsledku toho sú finančné prostriedky žalobcov zmrazené podľa článku 16 ods. 2 nariadenia č. 961/2010.

23 Pokiaľ ide o zápis spoločnosti Fulmen, nariadenie č. 961/2010 je odôvodnené takto: „Spoločnosť Fulmen sa podieľala na elektroinštalácii v zariadení v Komme/Fordowe [Qom/Fordow – *neoficiálny preklad*] predtým, ako sa zistila jeho existencia“. V súvislosti s F. Mahmoudianom bol uvedený tento dôvod: „Riaditeľ spoločnosti Fulmen“.

24 Listami z 28. októbra 2010 Rada odpovedala na listy žalobcov z 26. augusta a zo 14. septembra 2010, pričom v nich uviedla, že po opätovnom preskúmaní zamieta ich žiadosti smerujúce k tomu, aby ich mená boli odstránené zo zoznamu v prílohe II rozhodnutia 2010/413 a zoznamu v prílohe VIII nariadenia č. 961/2010 (ďalej len „sporné zoznamy“). V tejto súvislosti spresnila, že keďže spis neobsahuje nové skutočnosti odôvodňujúce zmenu jej stanoviska, na žalobcov sa musia naďalej vzťahovať reštriktívne opatrenia stanovené v uvedených predpisoch. Rada okrem toho uviedla, že jej rozhodnutie, pokiaľ ide o zachovanie mien žalobcov na sporných zoznamoch, nevychádzalo z iných skutočností, než sú skutočnosti uvedené v ich odôvodneniach.

Konanie a návrhy účastníkov konania

25 Žalobcovia návrhmi podanými do kancelárie Všeobecného súdu 24. septembra 2010 podali žaloby, na základe ktorých sa začalo toto konanie.

26 Podaniami doručenými do kancelárie Všeobecného súdu 17. januára 2011 Európska komisia podala návrh na vstup vedľajšieho účastníka do konania na podporu Rady. Uzneseniami z 8. marca 2011 predseda štvrtej komory Všeobecného súdu vyhovel tomuto návrhu.

27 Uznesením predsedu štvrtej komory Všeobecného súdu z 15. novembra 2010 boli veci T-439/10 a T-440/10 v súlade s článkom 50 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu spojené na účely ústnej časti konania a vyhlásenia rozsudku.

28 Prednesy účastníkov konania a ich odpovede na otázky položené Všeobecným súdom boli vypočuté na pojednávaní 23. novembra 2011.

29 Vo svojich žalobách žalobcovia navrhujú, aby Všeobecný súd:

— zrušil rozhodnutie 2010/413 a vykonávacie nariadenie č. 668/2010 v rozsahu, v akom sa ich tieto akty týkajú,

— zaviazal Radu na náhradu trov konania.

30 Vo svojich replikách žalobcovia rozšírili svoje žalobné návrhy, keď navrhli, aby Všeobecný súd:

— zrušil rozhodnutie 2010/644 a nariadenie č. 961/2010 v rozsahu, v akom sa ich tieto akty týkajú,

— priznal náhradu škody, ktorú utrpeli z dôvodu prijatia napadnutých aktov.

31 Rada a Komisia navrhujú, aby Všeobecný súd:

— zamietol žalobu,

— zaviazal žalobcov na náhradu trov konania.

Právny stav

32 Vo svojich žalobách sa žalobcovia dovolávajú štyroch žalobných dôvodov. Prvý žalobný dôvod vychádza z porušenia povinnosti odôvodnenia, ich práva na obranu a ich práva na účinnú súdnu ochranu. Druhý žalobný dôvod vychádza z nesprávneho právneho posúdenia spojeného s absenciou predchádzajúceho rozhodnutia príslušného vnútroštátneho orgánu. Tretí žalobný dôvod vychádza z nesprávneho posúdenia, pokiaľ ide o zapojenie žalobcov do šírenia jadrových zbraní. Štvrtý žalobný dôvod vychádza z majetkovej a nemajetkovej ujmy, ktorú žalobcovia utrpeli z dôvodu prijatia napadnutých aktov.

33 Na pojednávaní žalobcovia vzali späť svoj druhý žalobný dôvod, čo bolo poznamenané do zápisnice z uvedeného pojednávania.

34 Rada a Komisia spochybňujú dôvodnosť žalobných návrhov, ktorých sa dovolávajú žalobcovia.

35 Predtým, než súd pristúpi k žalobným dôvodom, ktoré uvádzajú žalobcovia, treba preskúmať prípustnosť niektorých z ich žalobných návrhov, žalobných dôvodov a tvrdení.

O prípustnosti

O prípustnosti návrhu na zrušenie rozhodnutia 2010/644 a nariadenia č. 961/2010

36 Ako vyplýva z bodov 11 a 12 vyššie, od podania žalôb bol zoznam prílohy II rozhodnutia 2010/413 nahradený novým zoznamom uvedeným v rozhodnutí 2010/644 a nariadenie č. 423/2007 bolo zrušené a nahradené nariadením č. 961/2010. Žalobcovia žiadali o umožnenie upraviť svoje pôvodné žaloby tak, aby smerovali k zrušeniu týchto štyroch aktov (ďalej spoločne len „napadnuté akty“).

37 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že ak je rozhodnutie alebo nariadenie týkajúce sa priamo a osobne jednotlivca v priebehu konania nahradené aktom, ktorý má rovnaký predmet, treba ho považovať za nový prvok umožňujúci žalobcovi prispôsobiť svoje návrhy a dôvody. Bolo by totiž v rozpore s riadnym výkonom spravodlivosti a s požiadavkou hospodárnosti konania nútiť žalobcu, aby podal novú žalobu. Okrem toho by bolo nespravodlivé, aby dotknutá inštitúcia mohla na obranu voči výhradám uvedeným v žalobe predloženej súdu Spoločenstva proti určitému aktu prispôsobiť napadnutý akt alebo ho nahradiť iným a odvolávať sa v priebehu konania na túto zmenu alebo toto nahradenie, zatiaľ čo druhý účastník konania by nemal možnosť rozšíriť svoje pôvodné návrhy a žalobné dôvody na neskorší akt ani predložiť dodatočné návrhy a dôvody proti nemu (pozri analogicky rozsudok Súdu prvého stupňa z 23. októbra 2008, People's Mojahedin Organization of Iran/Rada, T-256/07, Zb. s. II-3019, bod 46 a tam citovanú judikatúru).

38 V prejednávanej veci treba teda v súlade s touto judikatúrou vyhovieť žiadosti žalobcov a dospieť k záveru, že ich žaloba sa k dátumu ukončenia ústnej časti konania týka aj zrušenia rozhodnutia 2010/644 a nariadenia č. 961/2010 v rozsahu, v akom sa ich tieto akty týkajú, a umožniť účastníkom konania upraviť svoje návrhy, dôvody a tvrdenia s prihliadnutím na túto novú skutočnosť, čo pre nich znamená právo na predloženie dodatočných návrhov, dôvodov a tvrdení (pozri analogicky rozsudok People's Mojahedin Organization of Iran/Rada, už citovaný v bode 37 vyššie, bod 47).

O prípustnosti druhého žalobného návrhu žalobcov a štvrtého žalobného dôvodu

39 Svojím druhým žalobným návrhom žalobcovia žiadajú, aby im Všeobecný súd priznal náhradu škody, ktorú utrpeli z dôvodu prijatia napadnutých aktov.

40 Na pojednávaní žalobcovia uviedli, že ich druhý žalobný návrh smeroval k určujúcemu rozsudku a že štvrtý žalobný dôvod bol uvádzaný na jeho podporu.

41 V tejto súvislosti stačí konštatovať, že v konaniach pred súdom Spoločenstva neexistuje nijaký právny prostriedok, ktorý by umožňoval súdu zaujať stanovisko prostredníctvom všeobecného alebo zásadného vyhlásenia (rozsudok Súdu prvého stupňa z 15. decembra 2005, Infront WM/Komisia, T-33/01, Zb. s. II-5897, bod 171, a uznesenie Súdu prvého stupňa z 3. septembra 2008, Cofra/Komisia, T-477/07, neuverejnené v Zbierke, bod 21). Druhý žalobný návrh a štvrtý žalobný dôvod sa preto musia zamietnuť, keďže Všeobecný súd je zjavne nepríslušný na ich prejednanie.

O prípustnosti tvrdenia, podľa ktorého spoločnosť Fulmen nepôsobila v zariadení Qom/Fordow

42 Vo veci T-439/10 Rada a Komisia uvádzajú, že Fulmen pred štádiom repliky konkrétne nepoprela skutočnosť, že pôsobila v zariadení Qom/Fordow. Preto jej tvrdenia v tomto bode predstavujú nový žalobný dôvod, a teda sú podľa článku 48 ods. 2 rokovacieho poriadku neprípustné.

43 Treba však poznamenať, že Fulmen v bode 3 svojej žaloby uviedla, že „nikdy neprispela akýmkoľvek spôsobom… k činnostiam spojeným s iránskym jadrovým programom alebo programom balistických rakiet". Táto formulácia nevyhnutne predpokladá, že Fulmen poprela svoje pôsobenie v zariadení Qom/Fordow, čo je jediné konanie, ktoré jej Rada vytýka pre jej zapojenie sa do predmetných činností.

44 Rovnaký záver sa ponúka vzhľadom na body 30 a 31 žaloby, v ktorých Fulmen spochybňuje vecnosť a vážnosť dôvodov, ktoré uvádza Rada na prijatie reštriktívnych opatrení voči nej. Údajné pôsobenie spoločnosti Fulmen v zariadení Qom/Fordow je totiž jediným dôvodom, ktorý táto inštitúcia uvádza, na jej zahrnutie do sporných zoznamov.

45 Za týchto okolností treba prijať záver, že spoločnosť Fulmen poprela svoje pôsobenie v zariadení Qom/Fordow v žalobe, čo znamená, že jej tvrdenia k tomuto bodu nepredstavujú nový žalobný dôvod v zmysle článku 48 ods. 2 rokovacieho poriadku.

46 Námietku neprípustnosti, ktorú vzniesla Rada a Komisia, teda treba zamietnuť.

O veci samej

O prvom žalobnom dôvode, založenom na porušení povinnosti odôvodnenia, práva žalobcov na obranu a ich práva na účinnú súdnu ochranu

47 Žalobcovia uvádzajú, že napadnuté akty nie sú vo vzťahu k nim dostatočne odôvodnené, že ich právo na obranu nebolo v konaní, ktoré viedlo k ich prijatiu, dodržané a že Rada tým, že opomenula oznámiť im skutočnosti, ktoré sú im vytýkané, porušila aj ich právo na účinnú súdnu ochranu. Vo veci T-440/10 sa F. Mahmoudian tiež dovoláva skutočnosti, že prvé akty, ktorými boli jeho finančné prostriedky zmrazené, mu neboli individuálne oznámené.

– O povinnosti odôvodnenia

48 Povinnosť odôvodniť akt spôsobujúci ujmu, ktorá je stanovená v článku 296 druhom odseku ZFEÚ, a osobitne v prejednávanej veci v článku 24 ods. 3 rozhodnutia 2010/413, v článku 15 ods. 3 nariadenia č. 423/2007 a článku 36 ods. 3 nariadenia č. 961/2010, má za cieľ jednak poskytnúť dotknutej osobe dostatočné údaje o tom, či je rozhodnutie dôvodné alebo či má prípadne vady umožňujúce napadnúť jeho zákonnosť na súde Únie, a jednak umožniť súdu Únie vykonať preskúmanie zákonnosti tohto aktu. Takto stanovená povinnosť odôvodnenia predstavuje základnú zásadu práva Spoločenstva, od ktorej sa možno odchýliť iba v prípade naliehavých dôvodov. Odôvodnenie preto v zásade musí byť oznámené dotknutej osobe v rovnakom čase ako akt, ktorý jej spôsobuje ujmu, pričom jeho absenciu nemožno napraviť tým, že sa dotknutá osoba dozvie dôvody aktu v konaní pred súdom Únie (pozri v tomto zmysle rozsudok Všeobecného súdu zo 14. októbra 2009, Bank Melli Iran/Rada, T-390/08, Zb. s. II-3967, bod 80 a tam citovanú judikatúru).

49 Preto s výnimkou prípadu, ak by naliehavé dôvody týkajúce sa bezpečnosti Únie či jej členských štátov alebo udržiavania ich medzinárodných vzťahov bránili oznámeniu určitých okolností, Rada je povinná na základe článku 15 ods. 3 nariadenia č. 423/2007 a článku 36 ods. 3 nariadenia č. 961/2010 oznámiť subjektu dotknutému opatrením, ktoré bolo prijaté na základe článku 15 ods. 3 nariadenia č. 423/2007 alebo článku 16 ods. 2 nariadenia č. 961/2010, konkrétne a osobitné dôvody, pre ktoré zastáva názor, že toto ustanovenie sa na dotknutú osobu uplatňuje. Musí teda uviesť skutkové a právne okolnosti, od ktorých závisí právne odôvodnenie opatrenia, a úvahy, ktoré ju viedli k jeho prijatiu (pozri v tomto zmysle rozsudok Bank Melli Iran/Rada, už citovaný v bode 48 vyššie, bod 81 a tam citovanú judikatúru).

50 Navyše odôvodnenie musí byť prispôsobené povahe sporného aktu a kontextu, v ktorom bol prijatý. Požiadavka odôvodnenia musí byť posúdená v závislosti od okolností daného prípadu, najmä obsahu aktu, charakteru uvádzaných dôvodov a záujmu, ktorý môžu mať na získaní takýchto vysvetlení osoby, ktorým je akt určený, alebo ďalšie osoby priamo a osobne dotknuté takýmto aktom. Nevyžaduje sa, aby odôvodnenie konkrétne vymedzovalo všetky relevantné skutkové a právne okolnosti, keďže dostatočnosť odôvodnenia musí byť posúdený nielen vzhľadom na text aktu, ale tiež na jeho kontext, ako aj na súhrn právnych pravidiel upravujúcich dotknutú oblasť. Konkrétne, akt spôsobujúci ujmu je dostatočne odôvodnený vtedy, pokiaľ bol prijatý v kontexte, ktorý bol dotknutej osobe známy a ktorý jej umožňuje pochopiť dosah opatrenia, ktoré bolo vo vzťahu k nej prijaté (pozri rozsudok Bank Melli Iran/Rada, už citovaný v bode 48 vyššie, bod 82 a tam uvedenú judikatúru).

51 V prejednávanej veci z odôvodnenia napadnutých aktov vyplýva na jednej strane, že spoločnosti Fulmen sa týkajú reštriktívne opatrenia z dôvodu, že údajne mala dodať elektroinštaláciu do zariadenia Qom/Fordow, a na druhej strane, že F. Mahmoudian je ich adresátom ako riaditeľ spoločnosti Fulmen.

52 Hoci je toto odôvodnenie krátke, napriek tomu vyhovuje pravidlám judikatúry uvedeným vyššie. Umožnilo totiž žalobcom pochopiť, aké konanie sa vytýkalo spoločnosti Fulmen, a napadnúť uskutočnenie tohto konania alebo jeho relevantnosť. Poskytnuté odôvodnenie umožňuje pochopiť, že F. Mahmoudian je adresátom reštriktívnych opatrení z dôvodu vplyvu, ktorý, ako sa predpokladá, vykonáva v rámci spoločnosti Fulmen vo svojom údajnom postavení riaditeľa uvedenej spoločnosti.

53 Dostatočnosť poskytnutého odôvodnenia okrem toho potvrdzuje obsah žalôb. Tvrdenia žalobcov týkajúce sa dôvodnosti ich zapísania do sporných zoznamov sa týkajú práve existencie uskutočnenia prác zo strany spoločnosti Fulmen v zariadení Qom/Fordow a postavenia, ktoré má F. Mahmoudian v rámci spoločnosti Fulmen.

54 Žalobcovia však uvádzajú dve dodatočné výhrady.

55 Na jednej strane spoločnosť Fulmen, ako aj F. Mahmoudian uvádzajú, že odôvodnenie nie je podložené dôkazmi, takže im neumožňuje posúdiť nielen rozsah opatrení prijatých voči nim, ale ani ich dôvodnosť.

56 Otázka odôvodnenia napadnutých aktov sa však odlišuje od otázky preukázania správania, ktoré sa žalobcom vytýka, teda od skutočností uvedených v týchto aktoch a posúdenia týchto skutočností v tom zmysle, že predstavujú podporu šírenia jadrových zbraní (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdneho dvora zo 16. novembra 2011, Bank Melli Iran/Rada, C-548/09 P, Zb. s. I-11381, bod 88).

57 Preto je otázka, či je odôvodnenie napadnutých aktov podopreté dôkazmi, relevantná v rámci tretieho žalobného dôvodu, ktorý je založený na nesprávnom posúdení, pokiaľ ide o zapojenie žalobcov do šírenia jadrových zbraní. Naopak je irelevantná v rámci tohto žalobného dôvodu.

58 Na druhej strane F. Mahmoudian uvádza, že údaje týkajúce sa jeho osoby uvedené v odôvodnení sporných zoznamov obsahujú početné chyby; najmä už nie je riaditeľom spoločnosti Fulmen.

59 V tejto súvislosti treba rozlíšiť dva typy údajov, ktoré sa týkajú F. Mahmoudiana.

60 Na jednej strane, pokiaľ ide o identifikačné údaje F. Mahmoudiana, a to údaje týkajúce sa jeho pasu a štátneho občianstva, skutočnosť že podal žalobu na Všeobecný súd, potvrdzuje, že pochopil, že sa ho napadnuté akty týkali. Rovnako F. Mahmoudian neuvádza tvrdenia, ktoré by smerovali k preukázaniu, že nepresnosti, ktoré obsahujú predmetné údaje, čo Rada nepopiera, sťažili pochopenie skutočností, ktoré mu Rada vytýka. Za týchto okolností netreba konštatovať porušenie povinnosti odôvodnenia, čo sa týka týchto nepresností.

61 Na druhej strane F. Mahmoudian tým, že popiera, že je riaditeľom spoločnosti Fulmen, spochybňuje pravdivosť skutočností, ktoré mu Rada vytýka. Podobne ako bolo konštatované v bode 56 vyššie, otázka údajnej nedostatočnosti odôvodnenia napadnutých aktov sa odlišuje od otázky opodstatnenosti tohto odôvodnenia (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdu prvého stupňa zo 7. novembra 1997, Cipeke/Komisia, T-84/96, Zb. s. II-2081, bod 47), takže tvrdenie založené na tom, že F. Mahmoudian už nie je riaditeľom spoločnosti Fulmen, je v rámci tohto žalobného dôvodu irelevantné.

62 Vzhľadom na vyššie uvedené treba zamietnuť výhradu založenú na porušení povinnosti odôvodnenia ako čiastočne nedôvodnú a čiastočne irelevantnú.

– O absencii individuálneho oznámenia rozhodnutia 2010/413 a vykonávacieho nariadenia č. 668/2010 F. Mahmoudianovi

63 F. Mahmoudian uvádza, že prvé akty, ktorými boli zmrazené jeho finančné prostriedky, a to rozhodnutie 2010/413 a nariadenie č. 668/2010, mu neboli individuálne oznámené, ale boli iba uverejnené v *Úradnom vestníku Európskej únie*.

64 V tejto súvislosti článok 15 ods. 3 nariadenia č. 423/2007, účinný v čase prijatia vykonávacieho nariadenia č. 668/2010, ukladal Rade uviesť individuálne a špecifické dôvody na odôvodnenie rozhodnutí prijatých podľa článku 7 ods. 2 uvedeného nariadenia a oznámiť ich dotknutým osobám, subjektom a orgánom. Podobné ustanovenie sa uvádza v článku 24 ods. 3 rozhodnutia 2010/413.

65 Hoci bola Rada v zásade povinná splniť si povinnosť stanovenú v článku 15 ods. 3 nariadenia č. 423/2007 individuálnym oznámením, uvedené ustanovenie neuvádza žiadnu presnú formu, keďže neuvádza inú povinnosť, než „oznámiť“ dotknutej osobe dôvody jej zápisu do sporných zoznamov (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 16. novembra 2011, Bank Melli Iran/Rada, už citovaný v bode 56 vyššie, body 52 a 56). Podobne sa článok 24 ods. 3 rozhodnutia 2010/413 obmedzuje na to, že uvádza, že Rada „oznámi svoje rozhodnutie“.

66 Za týchto okolností je dôležité, aby bol dotknutým ustanoveniam priznaný potrebný účinok (pozri analogicky rozsudok zo 16. novembra 2011, Bank Melli Iran/Rada, už citovaný v bode 56 vyššie, bod 56).

67 V prejednávanej veci nie je sporné, že k individuálnemu oznámeniu rozhodnutia 2010/413 a vykonávacieho nariadenia č. 668/2010 F. Mahmoudian nedošlo. Účastníci konania sa však rozchádzajú v otázke, či Rada poznala adresu F. Mahmoudiana a či prípadne bola povinná zisťovať ju z úradnej moci.

68 Treba poznamenať, že napriek neexistencii individuálneho oznámenia bol F. Mahmoudian schopný oznámiť svoje pripomienky týkajúce sa prijatia reštriktívnych opatrení voči nemu Rade listom 26. augusta 2010, teda v lehote stanovenej na tento účel. Rovnako podal na Všeobecný súd v stanovených lehotách žalobu smerujúcu k zrušeniu rozhodnutia 2010/413 a vykonávacieho nariadenia č. 668/2010. Okrem toho neuvádza konkrétne tvrdenia smerujúce k preukázaniu toho, že absencia individuálneho oznámenia dotknutých aktov sťažila jeho obranu voči Rade v rámci správneho konania alebo pred Všeobecným súdom.

69 Za týchto okolností treba konštatovať, že nezávisle od otázky, či Rada poznala adresu F. Mahmoudiana alebo bola povinná ju zisťovať, nerešpektovanie povinnosti stanovenej v článku 24 ods. 3 rozhodnutia 2010/413 a článku 15 ods. 3 nariadenia č. 423/2007 nezabránilo tomu, aby F. Mahmoudian zistil individuálne a špecifické dôvody prijatia reštriktívnych opatrení voči nemu. V dôsledku toho absencia individuálneho oznámenia rozhodnutia 2010/413 a vykonávacieho nariadenia č. 668/2010 F. Mahmoudianovi nemôže v prejednávanej veci odôvodňovať zrušenie týchto aktov.

70 Preto treba zamietnuť tvrdenia, ktoré v súvislosti s týmto bodom uvádza F. Mahmoudian, ako irelevantné.

– O dodržaní práva na obranu

71 Podľa ustálenej judikatúry dodržanie práva na obranu a najmä práva byť vypočutý v akomkoľvek konaní, ktoré bolo začaté proti určitému subjektu a ktoré môže viesť k prijatiu pre neho nepriaznivého rozhodnutia, predstavuje základnú zásadu práva Únie a musí byť zabezpečené, aj keď neexistuje právna úprava týkajúca sa tohto konania (rozsudok zo 14. októbra 2009, Bank Melli Iran/Rada, už citovaný v bode 48 vyššie, bod 91).

72 Zásada dodržania práva na obranu jednak vyžaduje, aby skutočnosti zohľadnené v neprospech dotknutého subjektu na účely odôvodnenia aktu, ktorý mu spôsobuje ujmu, boli tomuto subjektu oznámené. Ďalej musí byť dotknutej osobe umožnené účinne vyjadriť svoj názor na tieto skutočnosti (pozri analogicky rozsudok Súdu prvého stupňa z 12. decembra 2006, Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran/Rada, T-228/02, Zb. s. II-4665, ďalej len „rozsudok OMPI“, bod 93).

73 Na úvod Rada a Komisia spochybňujú uplatniteľnosť zásady dodržania práva na obranu v prejednávanej veci. Odkazujúc na rozsudok Všeobecného súdu z 19. mája 2010, Tay Za/Rada (T-181/08, Zb. s. II-1965, body 121 až 123), uvádzajú, že žalobcov sa reštriktívne opatrenia týkali nie z dôvodu ich vlastných aktivít, ale z dôvodu ich príslušnosti k všeobecnej kategórii osôb a subjektov. V dôsledku toho voči žalobcom nebolo v zmysle judikatúry citovanej v bode 71 vyššie začaté konanie týkajúce sa prijatia reštriktívnych opatrení, a preto sa nemôžu dovolávať svojho práva na obranu, alebo sa ho môžu dovolávať iba v obmedzenom rozsahu.

74 Túto argumentáciu nemožno prijať.

75 Na jednej strane totiž z odôvodnenia napadnutých aktov vyplýva, že prijatie reštriktívnych opatrení voči žalobcom je odôvodnené údajným podieľaním sa spoločnosti Fulmen na prácach v zariadení Qom/Fordow a vplyvom, ktorý má F. Mahmoudian v rámci spoločnosti Fulmen. Na rozdiel od veci, v ktorej bol vyhlásený rozsudok Tay Za/Rada, už citovaný v bode 73 vyššie, reštriktívne opatrenia sa žalobcov týkajú, pretože oni sami sa považujú za zapojených do šírenia jadrových zbraní, a nie z dôvodu ich príslušnosti k všeobecnej kategórii osôb a subjektov spojených s Iránskou islamskou republikou.

76 V dôsledku toho body 121 až 123 rozsudku Tay Za/Rada, už citovaného v bode 73 vyššie, nemožno prebrať na prejednávanú vec.

77 Na druhej strane článok 24 ods. 3 a 4 rozhodnutia 2010/413, článok 15 ods. 3 nariadenia č. 423/2007 a článok 36 ods. 3 a 4 nariadenia č. 961/2010 uvádzajú ustanovenia zaručujúce subjektom dotknutým reštriktívnymi opatreniami prijatými podľa týchto predpisov právo na obranu. Dodržanie tohto práva je predmetom preskúmania súdom Únie (rozsudok zo 14. októbra 2009, Bank Melli Iran/Rada, už citovaný v bode 48 vyššie, bod 37).

78 Za týchto okolností treba prijať záver, že žalobcovia sa v prejednávanej veci môžu dovolávať zásady dodržania práva na obranu.

79 V tej súvislosti žalobcovia uvádzajú, že v rámci prijatia rozhodnutia 2010/413 a vykonávacieho nariadenia č. 668/2010 im Rada neoznámila skutočnosti, ktoré sú im vytýkané, a nedala im príležitosť účinne vyjadriť svoj názor.

80 Podľa judikatúry, pokiaľ ide o prvotný akt, ktorým sú zmrazené finančné prostriedky subjektu, k oznámeniu vytýkaných skutočností má dôjsť súčasne s prijatím predmetného aktu alebo hneď ako to je možné po tomto prijatí. Na základe vlastnej žiadosti má tento subjekt tiež právo vyjadriť svoj názor k týmto skutočnostiam po prijatí aktu (pozri v tomto zmysle a analogicky rozsudok Súdneho dvora z 3. septembra 2008, Kadi a Al Barakaat International Foundation/Rada a Komisia, C-402/05 P a C-415/05 P, Zb. s. I-6351, bod 342, a rozsudok OMPI, už citovaný v bode 72 vyššie, bod 137).

81 V prejednávanej veci bolo prijatie prvotných aktov, ktorými boli finančné prostriedky žalobcov zmrazené, teda rozhodnutia 2010/413 a vykonávacieho nariadenia č. 668/2010, spoločnosti Fulmen individuálne oznámené 28. júla 2010. Pokiaľ ide o F. Mahmoudiana, z bodov 67 až 69 vyššie vyplýva, že absencia individuálneho oznámenia predmetných aktov mu nezabránila zistiť individuálne a špecifické dôvody prijatia reštriktívnych opatrení voči nemu, čo predpokladá, že táto okolnosť sa nedotkla jeho práva na obranu.

82 Čo sa týka obsahu oznámenia vytýkaných skutočností, žalobcovia uvádzajú, že napriek žiadostiam formulovaným v ich listoch z 26. augusta a zo 14. septembra 2010 im Rada neoznámila skutočnosti, najmä dokumenty, z ktorých vychádzala pri prijatí reštriktívnych opatrení voči nim.

83 V tejto súvislosti Rada vo svojich odpovediach na vyššie uvedené listy uviedla, že jej spis neobsahoval iné skutočnosti než skutočnosti uvedené v napadnutých aktoch.

84 V rozpore s tým, čo uvádzajú žalobcovia, tento údaj nepredstavuje porušenie ich práva na obranu. Rada totiž nesťažila obranu žalobcom zatajením existencie alebo obsahu skutočností, z ktorých vychádzali jej tvrdenia. Naopak, pripustením, že v jej spise neexistovala žiadna dodatočná relevantná skutočnosť, umožnila žalobcom dovolávať sa tejto skutočnosti, ako to aj urobili v rámci tretieho žalobného dôvodu.

85 Pokiaľ ide o právo žalobcov účinne vyjadriť svoj názor, treba konštatovať, že v nadväznosti na prijatie prvotných aktov, ktorými boli finančné prostriedky žalobcov zmrazené, 26. júla 2010 adresovali Rade listy z 26. augusta a zo 14. septembra 2010, v ktorých uviedli svoje tvrdenia a žiadali, aby boli reštriktívne opatrenia prijaté voči nim zrušené. Rada na tieto listy odpovedala 28. októbra 2010. V dôsledku toho nemožno konštatovať porušenie práva žalobcov na účinné vyjadrenie svojho názoru.

86 Za týchto okolností treba výhradu založenú na porušení práva žalobcov na obranu zamietnuť ako nedôvodnú.

– O práve na účinnú súdnu ochranu

87 Zásada účinnej súdnej ochrany predstavuje všeobecnú zásadu práva Únie, ktorá vyplýva z ústavných tradícií spoločných všetkým členským štátom a ktorá bola zakotvená v článkoch 6 a 13 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, podpísaného v Ríme 4. novembra 1950, ako aj v článku 47 Charty základných práv Európskej únie (Ú. v. EÚ C 303, 2007, s. 1). Účinnosť súdneho preskúmania predpokladá, že dotknutý orgán Únie má povinnosť oznámiť dôvody reštriktívneho opatrenia dotknutému subjektu v čo najširšej miere buď v okamihu, keď sa o tomto zahrnutí rozhodne, alebo prinajmenšom tak rýchlo, ako je to len možné po tom, čo sa o ňom rozhodlo, aby sa dotknutému subjektu umožnil výkon jeho práva podať žalobu v stanovených lehotách. Dodržanie tejto povinnosti oznámiť uvedené dôvody je totiž nevyhnutné tak na umožnenie adresátom reštriktívnych opatrení brániť svoje práva za najlepších možných podmienok a rozhodnúť pri plnej znalosti veci, či je potrebné obrátiť sa na súd Únie, ako aj na umožnenie súdu v plnom rozsahu preskúmať zákonnosť dotknutého aktu Spoločenstva, čo je jeho úlohou (pozri v tomto zmysle a analogicky rozsudok Kadi a Al Barakaat International Foundation/Rada a Komisia, už citovaný v bode 80 vyššie, body 335 až 337 a tam citovanú judikatúru).

88 V prejednávanej veci z bodov 51 až 62 vyššie vyplýva, že napadnuté akty obsahovali dostatočne presné informácie, pokiaľ ide o dôvody prijatia reštriktívnych opatrení voči žalobcom.

89 Tie isté dôvody boli individuálne oznámené spoločnosti Fulmen. Čo sa týka F. Mahmoudiana, z bodov 67 až 69 vyplýva, že absencia individuálneho oznámenia rozhodnutia 2010/413 a vykonávacieho nariadenia č. 668/2010 nemala vplyv na jeho procesné práva, medzi nimi na právo na účinnú súdnu ochranu.

90 Všeobecný súd je schopný vykonať v plnom rozsahu svoje preskúmanie zákonnosti napadnutých aktov.

91 Za týchto okolností treba výhradu založenú na porušení práva žalobcov na účinnú súdnu ochranu zamietnuť ako nedôvodnú.

92 Vzhľadom na vyššie uvedené musí byť prvý žalobný dôvod zamietnutý.

O treťom žalobnom dôvode, založenom na nesprávnom posúdení, pokiaľ ide o zapojenie žalobcov do šírenia jadrových zbraní

93 Svojím tretím žalobným dôvodom žalobcovia uvádzajú, že Rada sa dopustila nesprávneho posúdenia, keď prijala záver, že žalobcovia podporovali šírenie jadrových zbraní.

94 Žalobcovia uvádzajú na podporu svojho stanoviska dve tvrdenia. Prvým tvrdením uvádzaným v oboch veciach spochybňujú, že sa spoločnosť Fulmen podieľala na prácach v zariadení Qom/Fordow, a tvrdia, že Rada nepredložila dôkaz o svojich tvrdeniach v tomto bode.

95 Rada uvádza, že spoločnosť Fulmen sa podieľala na elektroinštalácii v zariadení Qom/Fordow. Počas pojednávania Rada dodala, že od nej nemožno požadovať, aby predložila dôkaz o tomto tvrdení. Podľa názoru Rady sa preskúmanie súdu Únie musí obmedziť na overenie toho, či dôvody uvádzané na odôvodnenie prijatia reštriktívnych opatrení boli „pravdepodobné“. Taký je aj prípad prejednávanej veci, vzhľadom na to, že Fulmen je spoločnosťou, ktorá na iránskom trhu elektroinštalácií pôsobí už dlho a disponuje značnými kapacitami.

96 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že súdne preskúmanie zákonnosti aktu, ktorým boli voči subjektu prijaté reštriktívne opatrenia, sa vzťahuje na posúdenie skutočností a okolností uvádzaných na jeho odôvodnenie, rovnako ako overenie dôkazov a informácií, na ktorých sa toto posúdenie zakladá. V prípade sporu Rade prislúcha predložiť tieto skutočnosti s cieľom ich overenia súdom Únie (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 14. októbra 2009, Bank Melli Iran/Rada, už citovaný v bode 48 vyššie, body 37 a 107).

97 V rozpore s tým, čo uvádza Rada, preskúmanie zákonnosti, ktoré treba vykonať v prejednávanej veci, nie je obmedzené na overenie „pravdepodobnosti“ abstrahovanej od uvádzaných dôvodov, ale musí zahŕňať otázku, či sú tieto dôvody právne dostatočne podopreté konkrétnymi dôkazmi a informáciami.

98 Rada tiež nemôže tvrdiť, že nie je povinná predložiť takéto dôkazy.

99 V tejto súvislosti Rada po prvé uvádza, že reštriktívne opatrenia voči žalobcom boli prijaté na návrh členského štátu v súlade s postupom uvedeným v článku 23 ods. 2 rozhodnutia 2010/413. Táto okolnosť nemení nič na skutočnosti, že napadnuté akty sú aktmi Rady, ktorá preto musí zabezpečiť, aby ich prijatie bolo odôvodnené, pričom prípadne požiada dotknutý členský štát o to, aby jej predložil dôkazy a informácie potrebné na tento účel.

100 Po druhé sa Rada nemôže odvolávať na to, že predmetné údaje pochádzajú z tajných zdrojov, a teda nemôžu byť sprístupnené. Hoci by táto okolnosť prípadne mohla odôvodňovať obmedzenia, pokiaľ ide o oznámenie týchto skutočností žalobcom alebo ich právnym zástupcom, skutočnosťou zostáva, že vzhľadom na základnú úlohu súdneho preskúmania v kontexte prijímania reštriktívnych opatrení musí mať súd Únie možnosť preskúmať zákonnosť a dôvodnosť takýchto opatrení bez toho, aby bolo voči nemu možné uplatňovať tajnosť alebo dôvernosť dôkazov a informácií, ktoré použila Rada (pozri analogicky rozsudok OMPI, už citovaný v bode 72 vyššie, bod 155). Rada okrem toho nemôže založiť akt o prijatí reštriktívnych opatrení na informáciách alebo skutočnostiach uvedených v spise, ktoré predložil členský štát, pokiaľ tento členský štát nie je ochotný povoliť ich oznámenie súdu Únie, ktorého úlohou je preskúmanie zákonnosti uvedeného rozhodnutia (pozri analogicky rozsudok Súdu prvého stupňa zo 4. decembra 2008, People's Mojahedin Organization of Iran/Rada, T-284/08, Zb. s. II-3487, bod 73).

101 Po tretie sa Rada mýli, keď uvádza, že od nej nemožno požadovať dôkaz o zapojení subjektu do šírenia jadrových zbraní vzhľadom na tajnú povahu predmetných aktivít. Na jednej strane samotná skutočnosť, že prijatie reštriktívnych opatrení bolo navrhnuté podľa článku 23 ods. 2 rozhodnutia 2010/413, predpokladá, že dotknutý členský štát alebo vysoká predstaviteľka Únie pre zahraničné veci a bezpečnostnú politiku disponuje dôkazmi alebo informáciami, ktoré podľa ich názoru preukazujú, že

dotknutý subjekt je zapojený do šírenia jadrových zbraní. Na druhej strane prípadné ťažkosti, ktorým čelí Rada pri snahe preukázať toto zapojenie, môžu mať eventuálne dosah na úroveň dôkazu, ktorý sa od nej žiada. Naopak nemôžu mať za dôsledok jej úplné oslobodenie spod dôkazného bremena, ktoré znáša.

102 Pokiaľ ide o posúdenie prejednávanej veci, Rada nepredložila žiadnu informáciu alebo dôkaz na podporu dôvodu uvedeného v napadnutých aktoch. Ako to v podstate sama pripúšťa, vychádzala iba z nepreukázaných tvrdení, podľa ktorých spoločnosť Fulmen montovala elektroinštaláciu v zariadení Qom/Fordow v čase, keď sa o jeho existencii ešte nevedelo.

103 Za týchto okolností treba konštatovať, že Rada nepredložila dôkaz o tom, že sa spoločnosť Fulmen podieľala na prácach v zariadení Qom/Fordow, a teda treba vyhovieť tretiemu žalobnému dôvodu bez toho, aby bolo potrebné vyjadriť sa k druhému tvrdeniu, ktoré uvádza F. Mahmoudian vo veci T-440/10, ktoré sa týka jeho postavenia v rámci spoločnosti Fulmen.

104 Keďže Rada v napadnutých aktoch neuvádzala iné okolnosti odôvodňujúce prijatie reštriktívnych opatrení voči spoločnosti Fulmen a F. Mahmoudianovi, treba uvedené akty zrušiť v rozsahu, v akom sa týkajú žalobcov.

105 Pokiaľ ide o časové účinky zrušenia napadnutých aktov, treba na úvod poznamenať, že vykonávacie nariadenie č. 668/2010, ktoré zmenilo zoznam prílohy V nariadenia č. 423/2007, už nevytvára právne účinky v dôsledku zrušenia tohto nariadenia, ktoré sa vykonalo nariadením č. 961/2010.

106 V nadväznosti na to, pokiaľ ide o nariadenie č. 961/2010, treba pripomenúť, že podľa článku 60 druhého pododseku Štatútu Súdneho dvora Európskej únie bez ohľadu na ustanovenia článku 280 ZFEÚ nadobúdajú rozhodnutia Všeobecného súdu, ktoré vyhlasujú nariadenia za neplatné, právoplatnosť až po uplynutí odvolacej lehoty uvedenej v prvom pododseku článku 56 tohto štatútu alebo, ak bolo v rámci tejto lehoty podané odvolanie, po jeho zamietnutí. Rada teda disponuje dvojmesačnou lehotou predĺženou o desaťdňovú lehotu zohľadňujúcu vzdialenosti od doručenia tohto rozsudku, aby napravila konštatované porušenie prípadným prijatím nových reštriktívnych opatrení voči žalobcom. V prejednávanej veci sa nebezpečenstvo vážneho a nezvratného narušenia účinnosti reštriktívnych opatrení, ktoré ukladá nariadenie č. 961/2010, vzhľadom na významný vplyv týchto opatrení na práva a slobody žalobcov nezdá dostatočne vysoké na odôvodnenie zachovania účinkov uvedeného nariadenia voči nim počas obdobia presahujúceho obdobie stanovené v článku 60 druhom odseku Štatútu Súdneho dvora (pozri analogicky rozsudok Všeobecného súdu zo 16. septembra 2011, Kadio Morokro/Rada, T-316/11, neuverejnený v Zbierke, bod 38).

107 Nakoniec, pokiaľ ide o časové účinky zrušenia rozhodnutia 2010/413, zmeneného a doplneného rozhodnutím 2010/644, treba pripomenúť, že podľa článku 264 druhého odseku ZFEÚ Všeobecný súd môže, ak to považuje za potrebné, uviesť, ktoré z účinkov aktu, ktorý vyhlásil za neplatný, sa považujú za konečné. V prejednávanej veci môže existencia rozdielu medzi dátumom účinnosti zrušenia nariadenia č. 961/2010 a dátumom účinnosti zrušenia rozhodnutia 2010/413, zmeneného a doplneného rozhodnutím 2010/644, mať za následok vážne ohrozenie právnej istoty, keďže tieto dva akty ukladajú voči žalobcom rovnaké opatrenia. Účinky rozhodnutia 2010/413, zmeneného a doplneného rozhodnutím 2010/644, teda musia, pokiaľ ide o žalobcov, zostať zachované až do účinnosti zrušenia nariadenia č. 961/2010 (pozri analogicky rozsudok Kadio Morokro/Rada, už citovaný v bode 106 vyššie, bod 39).

O trovách

108 Podľa článku 87 ods. 2 rokovacieho poriadku účastník konania, ktorý nemal vo veci úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Keďže Rada vo veci nemala úspech, je opodstatnené zaviazať ju na náhradu trov konania v súlade s návrhmi žalobcov.

109 Podľa článku 87 ods. 4 prvého pododseku rokovacieho poriadku inštitúcie, ktoré vstúpili do konania ako vedľajší účastníci, znášajú svoje vlastné trovy konania.

Z týchto dôvodov

VŠEOBECNÝ SÚD (štvrtá komora)

rozhodol a vyhlásil:

1. V rozsahu, v akom sa týkajú spoločnosti Fulmen a Fereydouna Mahmoudiana, sa zrušujú:

— **rozhodnutie Rady 2010/413/SZBP z 26. júla 2010 o reštriktívnych opatreniach voči Iránu a o zrušení spoločnej pozície 2007/140/SZBP,**

— **nariadenie Rady (EÚ) č. 668/2010 z 26. júla 2010, ktorým sa vykonáva článok 7 ods. 2 nariadenia (ES) č. 423/2007 o reštriktívnych opatreniach voči Iránu,**

— **rozhodnutie Rady 2010/644/SZBP z 25. októbra 2010, ktorým sa mení a dopĺňa rozhodnutie 2010/413,**

— **nariadenie Rady (EÚ) č. 961/2010 z 25. októbra 2010 o reštriktívnych opatreniach voči Iránu, ktorým sa zrušuje nariadenie č. 423/2007.**

2. Účinky rozhodnutia 2010/413, zmeneného a doplneného rozhodnutím 2010/644, pokiaľ ide o spoločnosť Fulmen a F. Mahmoudiana, zostávajú zachované až do účinnosti zrušenia nariadenia č. 961/2010.

3. V zostávajúcej časti sa žaloba zamieta.

4. Rada Európskej únie znáša svoje vlastné trovy konania a je povinná nahradiť trovy konania, ktoré vznikli spoločnosti Fulmen a F. Mahmoudianovi.

5. Európska komisia znáša svoje vlastné trovy konania.

Pelikánová Jürimäe van der Woude

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 21. marca 2012.

Podpisy